

List generálního představeného k 194. výročí papežského schválení konstitucí a pravidel 17. únor 2020



Milí bratři obláti a vy všichni, kdo žijete inspirováni oblátským charismatem,

*„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal,
poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst,
abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku,
abych propustil zdeptané na svobodu,
abych vyhlásil milostivé léto Páně.“*
(Lk 4,18-19)

Pokaždé když slyším tato slova nebo o nich medituji v modlitbě, cítím, jak znovu přijímáme pomazání pro Ježíšovu misii. Trojice působí v nás a mezi námi: Otec nás v rozmachu lásky plní Duchem a posílá nás, abychom se účastnili misie Slova, které se stalo tělem.

Dnes oslavujeme den, kdy církev posvětila misionářskou vizi Evžena de Mazenod. Církevního schválení se jí dostalo rychle a až udivujícím způsobem. Evžen de Mazenod dobře věděl, že ho vedla Boží prozřetelnost, která zároveň přiměla papeže Lva XII., aby 17. února 1826 našim konstitucím a pravidlům papežské schválení udělil.

Misionářský projekt společný Evženovi a jeho prvním společníkům, který je s vášní vyjádřen v Prefaci, je zapsaný v našich srdcích. Konstituce a pravidla schválená v r. 1826 jsou uspořádaným vyjádřením této misionářské vize. Pomáhají nám, abychom zůstávali věrní apoštolskému ohni, kterým Evžen planul a ze kterého se zrodilo nové misijní charisma určené k hlásání evangelia chudým a nejopuštěnějším.

Když se znovu na tuto apoštolskou horlivost vyjádřenou v Prefaci podíváme, uvědomíme si její prorocký dosah až do dnešních dnů. Církev v naší době, stejně jako za zakladatelových časů byla po celém světě různými způsoby a na mnoha místech zpusťována. I dnes zakoušíme církev nedůvěryhodnou kvůli chybějícím ctnostem jejích služebníků; církev rozdělenou a ideologiemi polarizovanou; církev, jejíž věřící jsou často pro svou víru pronásledováni; na jiných místech pak církev, kde křesťané svou víru už nevyznávají; církev oslabenou bez eucharistie, kněží, která je jen stěží dosažitelná.

Tyto skutečnosti na nás neodkladně volají a dotýkají se našich srdcí stejně jako v Evženově případě. Kdybychom měli misionáře zapálené pro hlásání evangelia chudým, misionáře zanícené apoštolskou horlivostí, kteří by vedli svatý život naplněný opravdovou láskou k druhým, misionáře, kteří by sdíleli svůj život a mezi sebou a spolu s dalšími spolupracovali na Boží misii... tak bychom mohli doufat, že lidé během krátkého času otevrou své životy Boží radostné zvěsti. Evžen v sobě nosil prorockou vizi a byl povzbuzován pastoračním hladem po službě lidem, kteří byli církví zapomenuti.

Jeho motivace k evangelizaci nejopuštěnějších byla zakořeněna v jeho osobní zkušenosti z Velkého pátku, kdy se jemu samému ukázala spásná láska Ježíše Krista a radost z odpuštění.

Tatáž vize dává misionářům oblátům život i dnes. Stejně jako Evžen hoříme i my touhou přinášet radostnou zvěst o Božím království těm, kteří jsou chudí, zapomenutí, odhození, vyvržení. Dobře známe tváře chudých v našich společnostech, tváře přistěhovalců a uprchlíků; tváře žen, dětí a mužů, které se stali obchodovatelným zbožím všeho druhu. Po celém světě se snažíme bojovat proti ekonomickému vykořisťování, které i nadále ničí životní prostředí.

Bráníme kulturu, pozemky a vodu domorodých národů, které často žijí ve velmi nebezpečných situacích. Spolu s dalšími lidmi dobré vůle přijímáme a podporujeme přistěhovalce a uprchlíky, kteří procházejí celým světem. V centrech těch největších světových měst žijeme mezi chudými a při hájení jejich práv, bezpečnosti a zdravotní péče se tam potýkáme s každodenním násilím. Doprovázíme mladé lidi na jejich cestách víry a podporujeme je v jejich vedoucích rolích, aby mohli v církvi nacházet své místo. V boji ve prospěch života od samého početí se nespokojujeme pouze s ochranou posvátnosti života, ale také ženám poskytujeme prostředky umožňující nový život důstojně a v bezpečí přijmout. V souladu s Ježíšovou modlitbou vyvíjíme ekumenické úsilí ve prospěch jednoty křesťanů a přispíváme k mezináboženskému dialogu jak na místní a praktické úrovni, tak skrze teologickou reflexi.

Všude po světě pracuje oblátská rodina společně na tom, aby měli i nejchudší zajištěné vzdělání; v noci jsme přítomní na ulicích a nabízíme přátelství, šálek kávy, slovo; navštěvujeme staré lidi uzavřené ve svých domovech a přinášíme jim svátost nemocných a eucharistii; sloužíme malým katolickým, často domorodým, společenstvím na opuštěných místech, kde by jinak byla zapomenutá. Pracujeme s mladými i staršími postiženými fyzicky i mentálně, neslyšícími i nevidomými. V mnoha oblastech procházejí misionáři přes týden buší a džunglí a na zádech nosí vše potřebné k své službě a péči o lidi, ohrožování malárií, jinými nemocemi, hady..., vyčerpání horkem. Naši misionáři přinášejí Kristův soucit také do vězení a nemocnic.

Je spousta důvodů, proč vzdávat díky, když se zadíváme na dílo Ducha svatého, který přitahuje další lidi k tomu, aby žili oblátské charisma tolika krásnými způsoby. Radujeme se z tak velkého počtu lidí, kteří se na vizi svatého Evžena podílejí. Děkuji vám všem, misionářům inspirovaným svatým Evženem, za vaši velkorysou službu. Spolu s Marií zpíváme svou vděčnost za to, že si nás Pán použil za své nepatrné nástroje k šíření svého poslání. To Bohu patří chvála!

Pokud jde o Pannu Marii, tak jsme právě v té době, v r. 1826, obdrželi nové jméno: Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné, náš pas do nebe! Děkujme Bohu i za toto krásné jméno, kterém smíme nosit.

Schválení Konstitucí a pravidel je velmi důležité, jelikož tato malá knížečka nám předává zakladatelovu vizi, jeho vášně pro Boha a pro chudé. Vede nás a pomáhá nám v tom, abychom zůstávali věrní charismatu, které na nás Duch svatý rozšiřuje. Vybízím vás k tomu, abyste v těchto dnech strávili kousek času nad Prefací a našimi konstitucemi, zvláště s prvními 44, které nám předávají charisma svatého Evžena a volají nás k revizi našeho životního stylu.

Krásný svátek!

Váš bratr oblát v Ježíši Kristu a Panně Marii Neposkvrněné

Louis Lougen, OMI